

Iz knjige "ČUDESA BOŽJEG MILOSRĐA Svjedočanstva iz života"

svako zlo za neko dobro

Lokalna sam voditeljica Hodočasničke Gospe u svojoj župnoj zajednici.

Moj slučaj dogodio se 2. lipnja 2007. godine, na hodočašću u Mariju

Bistricu, gdje sam bila sa svojom snahom i ostalim članovima župne

zajednice. Gospa nas je dotaknula svojom milošću i blagoslovila, ali to

nismo odmah znale i razumjele. Naime, Gospa nas je dotaknula i

pohodila u obredu Križnog puta, gdje moja snaha osjeća veliku toplinu

kroz cijelo tijelo na poseban, teško opisiv način.

S druge strane, dok je ona podarena Gospinom milošću, meni se

dogodilo vrlo neugodno iskustvo. Između 14. postaje i Uskrsnuća pala

sam na tlo i od udarca osjetila snažnu bol. Pokušala sam ustati, ali to nije

bilo moguće. Snaha i ostali hodočasnici priskočili su mi u pomoć te sam

nastavila hodati uz pomoć štapa, no ne zadugo. Nakon nekoliko koraka

morala sam odustati. Snaga i volja bili su jaki, ali tijelo nije moglo dalje.

Odustala sam od daljnjeg programa, a zahvaljujući pomoći dobrih ljudi

odvezena sam na pregled u obližnju bolnicu, nadajući se da je bol ipak

trenutna.

Po dolasku u bolnicu liječnici su obavili pretrage, a slika je pokazala da se

radi o oštećenjima ligamenata. Određeno mi je strogo mirovanje. Bez

obzira na bol koja me obuzimala, duboko u sebi rekla sam: "Ovo je tebi,

Gospo, u milosni kapital." Došavši kući, poslušala sam liječnika i striktno

se držala njegovih uputa. U međuvremenu sam razmišljala o onome što

se dogodilo mojoj snahi.

Nadala sam se da je Gospa tim putem ostavila nekakav znak, jer moj sin i

snaha nisu mogli imati djece, a to su silno željeli. Svakog dana sam

dodatno molila vjerujući da je ono što se dogodilo Gospina milost da im

se želja ispuni. Nekoliko dana kasnije snaha dolazi s radosnom vijesti.

Nakon devet godina braka napokon će dobiti dijete. U našoj kući vladala je velika radost. Sva bol koja mi je tih dana umarala tijelo tog je trenutka nestala. Napokon ću postati baka, uskliknula sam radosno gledajući svog sina i snahu kako ne skidaju osmijeh s lica. Gospa nas je podarila svojim blagoslovom. Devet mjeseci kasnije na svijet dolazi moj unuk Noa.

U čast i zahvalu Gospi izgradili smo kućno svetište koje je također donijelo jednu divnu promjenu u našoj obitelji.

Moj muž nije bio posebno pobožan. U crkvu je išao samo na velike blagdane. Nakon izgradnje svetišta i dara kojeg smo dobili u malom Noi, odlučio se redovito polaziti na svetu misu. Od tada do dana današnjeg ustrajan je u svojoj odluci.

Zar to nisu milosti koje nam je Hodočasnička Gospa unijela u dom? Božji

darovi dolaze u pravo vrijeme, samo treba biti strpljiv i čekati!

Stoga, predajmo se svim srcem Gospodinu.

Draga Majko Triput Divna, na svemu ti hvala!

Neka moju obitelj i dalje prati, štiti i brani tvoj blagoslov! /N. D./

